

Lita Cabellut, una de les artistes espanyoles més cotitzades del món, estrena els nous Espais Volart amb una retrospectiva dels seus retrats de gran format

La belleza del grotesco

Maria Palau
BARCELONA

Una trucada inesperada va trasbalsar l'artista Lita Cabellut (1961) mentre tornava de París, on hi havia fet una exposició. Era un periodista que li volia fer una entrevista perquè Artprice, la gran base de dades del mercat de les subhastes, l'acabava de col·locar al lloc número 333 de la llista dels 500 artistes contemporanis més cotitzats del món. "Ens vam mirar tot l'equip i ens vam posar a riure." Té gràcia, sí, que aquesta pintora pràcticament desconeguda en els circuits més selectes de l'art s'hagi convertit en la tercera firma espanyola més preuada, després de Juan Muñoz i Miquel Barceló.

Cabellut és conscient, tot i que ara ja no en vol parlar més, que la seva història personal ha estat clau per erigir-se en un fenomen mediàtic molt llamíner. La història d'una gitana analfabeta abandonada per la seva mare que deambulava pel Raval barceloní fins que, als 13 anys, una família catalana benestant la va adoptar i li va donar una bona formació. Als 19, va fer les maletes i es va instal·lar a Holanda, on segueix residint. "Per mi aquella pobre nena del carrer ja ha passat a un segon pla. Ara soc una

Lita Cabellut ha començat a ser coneguda a l'Estat espanyol gràcies al mecenes Antoni Vila Casas ■ ORIOL DURAN

dona compromesa amb la societat i una pintora amb un estatus en el món de l'art". I orgullosament gitana: "Duc la llibertat als meus gens. El gitano és aquell que cau i es torna a aixecar."

No el tenia encara, aquest reconeixement, quan el 2013 el col·leccionista Antoni Vila Casas la va descobrir i es va enamo-

rar bojament de la seva obra. Vila Casas li va muntar la seva primera exposició a l'Estat en un dels seus espais d'art de Barcelona. La relació entre mecenes i artista va continuar i ara ha culminat en una retrospectiva que repassa l'última dècada de creació de Cabellut a través d'una setantena de peces, totes de grans formats i agrupades

en setze sèries, ideals per lluir en els 1.600 metres quadrats dels nous Espais Volart de la Fundació Vila Casas, que després d'una reforma s'han ampliat.

Cabellut és l'aposta per a l'estrena. I ara sí, l'aura del seu nom és un poderós imant. Ella, diu, en passa: "És ridícul fer llistes d'artistes. Tot això és cosa del màrqueting." La seva

obra, com ella mateixa, és "peculiar, no deixa indiferent, no saps com qualificar-la tècnicament i no renuncia a la lletjor o al kitsch, però sens dubte és personal i contundent", escriu en el catàleg de la mostra (que es pot visitar fins al 27 de maig) el crític d'art Daniel Giralt-Miracle. De la tècnica, Cabellut no en vol desvetllar massa

cosa –"és el secret de la meua cuina"–, tot i que una de les peculiaritats més vistosa són els clivellats amb els quals vol simular una pintura deteriorada que xucla dels clàssics, principalment Goya, Velázquez i Rembrandt. "Tothom vol anar

"Pinto el dolor de la gent amb dignitat", diu Cabellut, que de nena malvivía als carrers del Raval

contra el temps, i jo en canvi vaig a favor del temps", precisa aquesta artista, a la qual el llenç ja se li ha començat a fer petit i s'ha llançat a altres aventures, per exemple, col·laboracions amb les òperes de La fura dels Baus. Pel que fa a la lletjor que impregna els seus retrats, molts d'éssers desvalguts, diu que no pretén ser més grotesca que la pròpia vida i que no es perdonaria mai tractar el dolor dels altres sense humanitat: "Pinto la gent amb dignitat." I hi afegeix, amb una visió optimista: "Avui el món demana bellesa, demana contes que acabin bé." El seu, sens dubte, hi ha acabat. ■